

โควิท

พระอาจารย์สงบ มนสฺสฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๖๗

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่)

ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “สงสัยมานานจนตัดสินใจถามค่ะ”

โยมไม่ได้ไปปฏิบัติที่วัดหลวงพ่อดีเลย ไปแค่สองสามครั้ง ส่วนมากมาใส่บาตรแล้ว กลับ และมีคนขอติดมาด้วย แต่พอมาวันหนึ่งมีคนมาบอกโยมว่าห้ามมาวัดหลวงพ่อดีแล้ว ก็ ยั้งงงๆ จนวันหนึ่งได้ไปวัดหลวงพ่อดีก็ถูกคนไล่แบบหนักแล้วมาก โยมตกใจ ตั้งสติว่า เราผิด อะไร

เมื่อก่อนคิดว่าถ้าโยมพร้อมแล้วโยมจะไปภาวนาที่วัดหลวงพ่อดี อยากภาวนาเป็น และฟังธรรมหลวงพ่อดีเข้าใจบ้างแล้ว แต่ก็หมดหวังที่จะไปวัดหลวงพ่อดี และโยมนึกถึงคำ คนหนึ่งว่า โยมมาหยาบหลวงพ่อดี โยมไม่เคยคิดแบบนั้นเลย โยมขอความเมตตาจากท่าน ด้วยเจ้าค่ะ

ตอบ : อันนี้ “สงสัยมานานจนตัดสินใจถามค่ะ”

คำตอบ “โยมไม่ได้มาปฏิบัติที่วัดหลวงพ่อดีเลย มาแค่สองสามครั้ง ส่วนมากมาใส่ บาตรแล้วกลับ”

นี่เวลาคนจะมาปฏิบัติที่วัดๆ เราเคยเป็นพระผู้น้อยมา เทียมมาทั่ว เห็นเวลาคนที่ไป ปฏิบัติที่วัดแล้ว คนที่เป็นธรรมก็เป็นธรรมดีมาก คนที่ไปเห็นแต่ผลประโยชน์ ไปตัดดวง ผลประโยชน์ ไปเอาอิทธิพลเอาความยิ่งใหญ่ก็เยอะแยะไปหมด

ฉะนั้น เราเห็นมามาก แล้วเวลามาอยู่วัดป่าบ้านตาด หลวงตาท่านไม่ให้อยู่วัดเลย ถ้าเข้ามาให้เจ็ดวันออกๆ เท่านั้น เพราะว่ามาอยู่แล้วพอมันรอกมันงอกแล้วมันมีปัญหา

ทุกทีในฝ่ายปฏิบัติของผู้หญิงจะมีปัญหาไปทั้งสิ้น ฉะนั้น เวลาวัดสร้างใหม่ หลวงตา ท่านไปเยี่ยมท่านบอกว่า “ห้ามมีครวณะ ห้ามมีครว”

เพราะครวนั้นแหละเป็นต้นเหตุแห่งการทะเลาะเบาะแว้ง ครวนั้นแหละเป็นต้นเหตุแห่งการขัดแย้ง การชิงดีชิงชั่ว แล้วไอ้คนที่เห็นแก่ตัวๆ มันก็ว่าครวนี้ของมัน แล้วมันก็เที่ยวไปหาผลประโยชน์มาในครว

เรามาตั้งที่วัดนี้ใหม่ ๆ มีนเรศเขาเป็นคนขอว่าเขาจะเอาวัตถุดิบเข้ามาทั้งหมด ดูแลให้ทั้งหมด แล้วคนนั้นก็มา คนนี้ก็มา บอกไม่รับ ๆ ๆ เขาก็พยายามตั้งที่มกันั้นนะ มาเจ้าเล่ห์แสนงอน จะเอาของเข้าครวให้ได้ แล้วจะย้าย

ไอ้ที่ออกกฎติกานะ ธรรมและวินัยเป็นศาสนาของเรา ข้อวัตรปฏิบัติของวัดนั้นมันเป็นกติกาของวัดนั้น ถ้าเอ็งอยากไปปฏิบัติที่วัดนั้น แล้วเอ็งจะไปล้มกติกาของเขา เอ็งจะไปพยายามหมิ่นกติกาของเขา เอ็งจะไปลุ่มคมกติกาของเขาด้วยทฤษฎีมานะ

เฮ้ย! นั่นคืออะไรวะ อันนั้นคืออะไร โลก ๆ ทั้งนั้น

วัด ถ้าวัดที่ทั่วไปนะ หมามันก็ยังไม่มอง อย่าว่าแต่คน วัดทั่วไปปล่อยปละละเลยนะ จนพระที่อยู่วัดไม่มีอยู่มีกินต่าง ๆ หลวงตาท่านไปเยี่ยมไปเยือน ท่านเอาไปส่งเสียไปดูไปแลทั้งนั้นนะ

นี่ก็เหมือนกัน วัดทั่วไปมากมายมหาศาล สิ่งทีรอกคนที่อุปฐากอุปถัมภ์ เอ็งไปนั่นเลย แล้ววัดที่เขามีกติกาของเขา วัดที่เขาเห็นว่าในการปฏิบัติที่เหลวไหลแหลกลาญที่ไม่เป็นประโยชน์มันมากมาย เวลาเขาจะตั้งกติกาขึ้นมานะ แล้วเอ็งว่าเอ็งจะมาปฏิบัติที่วัดกัน เอ็งรับกติกาอย่างนี้ไม่ได้หรือ ศีล ๕ ไอ้มันศีล ๕

เอ็งแค่อำนาจใจมาปฏิบัติ มาอยู่วัดนะ แล้วนั่งสมาธิภาวนา ให้ภาวนาให้เป็นขึ้นมา กูจะสาธุ ๆ เลยละ

ทำทานร้อยพันหนไม่เท่าถือศีลบริสุทธิ์หนหนึ่ง ถือศีลบริสุทธิ์ร้อยพันหนไม่เท่ากับทำสมาธิได้หนหนึ่ง ทำสมาธิได้ร้อยพันหนไม่เท่าเกิดภาวนามยปัญญาขึ้นมาหนหนึ่ง

ภาวนามยปัญญาๆ ถ้าปัญญาอย่างนั้นมันจะเกิดขึ้นนะ ใ้เรื่องปลื้กย่อย ใ้เรื่องที่ว่า จะเอาของมาเข้าครัวแล้วก็จะเอาทฤษฎีมานะจะมาข่มขี้คนที่คุ้มครองดูแล คนที่เขารักษาความสงบเรียบร้อยจะต้องเปิดประตูให้เขาเอาอะไรเข้ามาก็ได้ จะย้ายอย่างไรก็ได้

จะไปภาวนาที่วัดหรือ จะไปภาวนาที่วัด เคยไปแค่สองครั้งสามครั้งเท่านั้น แล้วเขาว่าโดนไล่ออกก็เลยยังงๆ อยู่

ถ้าเป็นกรรมิกาทันหมด ออกไป กรรมิกาทันหมดเข้ามาไม่ได้

มันไม่ใช่แค่นี้ละ เดียวมีคำถามต่อไปเลวร้ายกว่านี้

ออกไปชะ **สพฺเพ สตฺตา** สัตว์ทั้งหลายเป็นเพื่อนเกิดแก่เจ็บตายด้วยกันทั้งหมด ทั้งสิ้น เป็นสุขๆ เกิด วัดที่จะหาที่ภาวนาเยอะแยะ คนที่วัดปฏิบัติเขาเรียกร้องเขา ประชาสัมพันธ์ ใครปฏิบัติเจริญที่นั่นๆ เจริญตามสบายเลย ไม่ต้องมาคิดว่าจะเข้ามาช่วยเช็ดชูบูชา ไม่ต้อง

ถ้าจะเช็ดชูบูชา เขาตั้งกติกา เอ็งต้องเคารพ ถ้าเคารพตรงนั้น นั่นแหละมีสัจจะ

คนตรงไปตรงมา กิเลสมันจะมาพลิกแพลงได้น้อยหน่อย แต่มันก็มีอยู่ แต่ถ้าเรากะล่อนเราปลิ้นเราปล้อน เราหลบเราหลีก เขาตั้งกติกาย่างนั้นก็เหยียบย่ำของเขา จะพลิกจะแพลง นั่นคือการหน้าไหว้หลังหลอก อย่างนี้มีศีลใหม่

แล้วจะมีสมาธิได้อย่างไรในเมื่อตัวเองก็หลอกตัวเองอยู่ตลอดเวลา กติกาเขาตั้งเอาไว้แล้วก็หลบหลู่เขา ก็ย้ายเขา ก็ทำลายเขา แล้วตัวเองจะตั้งมั่น จะทำสมาธิ มันขัดแย้งกันไปหมดเลยนะ

จะนั่น ที่ว่า เคยไปปฏิบัติที่วัดสองครั้งสามครั้ง แล้วก็ไม่ได้ไปอีกเลย

ถ้าเป็นชาววัด ชาวบ้านๆ ชาวบ้านนิสัยของโลกซึ่งดีซึ่งชั่วแข่งขันกันนะ นั่นเป็นนิสัยของชาวบ้าน

ถ้าเป็นชาววัดๆ ชาววัดเขาก็ต้องมีศีลมีธรรมของเขา เขาต้องชื่อสัตย์สุจริต คำว่า “ชื่อสัตย์สุจริต” มันเป็นที่รื้อรอบขอบเขตไม่ให้กิเลสมันรังแกหัวใจดวงนั้น หัวใจ

ดวงที่จะมาประพฤติปฏิบัติไม่ให้อกิเลสมันเข้ามารั้งแก แล้วพยายามฝึกหัดปฏิบัติของเราขึ้นมาให้มันเป็นธรรมขึ้นมา

หลวงตาพระมหาบัวท่านบอก ต้องการให้ภาคกลางมีวัดปฏิบัติบ้าง แล้วเวลามาท่านรับถวายที่ “ถ้าไม่มีตัวแทน ไม่มีผู้ดูแล เราไม่รับ แต่ก็มีผู้รับผิดชอบแทนเรา” ท่านถึงรับ

ไว้ ๙ วัด ที่เขาถวายหลวงตาทั้งนั้นเลย แล้วหลวงตาท่านรับไว้ บอกให้ไต่บ้านนี้เป็นคนดูแลรักษา “มีตัวแทนเรารับผิดชอบ เราถึงรับที่นั่น แล้วเราจะสร้างขึ้นมาให้มันเป็นสำนักปฏิบัติ สำนักกรรมฐาน”

แล้วสำนักกรรมฐานมันก็ต้องมีศีลมีธรรม มีข้อวัตรปฏิบัติของเขา ถ้ามีข้อวัตรปฏิบัติของเขา ถ้าเราเคารพบูชา เราจะรู้ เราจะเชื่อ เราจะไม่มีปัญญาอะไรเลย ถ้าทำตามกติกานั้นมันจะเป็นคนดีขึ้นมาได้บ้าง มันปฏิบัติขึ้นมามันจะมีหนทางของมันบ้าง

ไต่บ้าน ชาวบ้านเคยอยู่บ้านนะยิ่งใหญ่ ทุกคนเคารพนับถือ เป็นผู้มั่งคั่งดีดีที่สุดในสังคม แล้วมาถึงก็ทุกคนต้องหันหน้ามามองเรา ถ้าใครไม่มองเรา มันไม่พอใจแล้ว มันจะหาทางทิ่มหาทางแทงแล้ว แล้วมันจะเอาความยิ่งใหญ่ของมัน

ที่คนมาปฏิบัติที่วัดทุกคนไม่มีสิทธิอะไรเลย พระสงฆ์เป็นหัวหน้ารับไว้ให้ปฏิบัติเท่านั้น รับไว้ฝึกหัดให้เดินจงกรม ให้นั่งสมาธิภาวนา ให้ฝึกหัดหัวใจของคนให้เข้มแข็งขึ้น

ถ้ามอบหน้าที่ให้แล้วทำผิดก็ยกเลิกๆ ถ้ามีหน้าที่ เราจะลงโทษ ๑๕๗ ผู้มีหน้าที่ผิดตามหน้าที่

ผู้ไม่มีหน้าที่คอยยุคอยแหย่ คอยทิ่มคอยตำ คอยพลิกคอยแพลง คอยหลอกคอยหลอน

จะไปปฏิบัติที่วัดหรือ ไปวัดอื่นเถอะ

“พอมาวันหนึ่งมีคนมาบอกโยมว่าห้ามมาวัดหลวงพ่อแล้ว ยังงงๆ วันหนึ่งไปวัดหลวงพ่อ ถูกคนไล่แบบน่ากลัวมาก โยมตกใจจนตั้งสติผิดเลย”

“เขาไล่ออกก็ไม่ใช่เลย”

มันแบบว่ามันมาเกินไป มันเรื่องไร้สาระ เอาสาระความเป็นจริงดีกว่า

ฉะนั้น ไอ้ที่ว่า ไล่ออกโดยไม่รู้เรื่องเลย ไล่อีกแล้ว

ก็เอ็งติดเชื้อมา ติดเชื้อมาจากธรรมชาติ ไอ้พวกกลุ่มไลน์ที่เกี่ยวมาลัมซ้อวัตรลัมกติกา ของกรรมฐาน แล้วเอาแต่ความรู้ความเห็นของตนแล้วอวดดีบอวดดี แหม! เป็นผู้เลอเลิศ... มันไร้สาระมากๆ นะ นี่เก็บอารมณ์เต็มที่แล้วนะ

ฉะนั้นจะบอกว่า โอ้ย! เขาไล่ด้วยความรุนแรง ตกใจ

อันนี้เป็นนิสัยของคน มันก็ไม่เกี่ยวกับความที่การทำลายล้าง การบิดพลิ้ว การทำลายข้อวัตรปฏิบัติ การเห็นแก่ตัว การสร้างอิทธิพลขึ้นมาในกลุ่มของตน จบ

“เมื่อก่อนคิดว่า ถ้าโยมพร้อมแล้วโยมจะไปภาวนาที่วัดหลวงพ่อกุญแจ อยากรู้ภาวนาเป็น และฟังธรรมหลวงพ่อกุญแจเข้าใจบ้างแล้ว แต่ก็หมดหวังที่จะไปวัดหลวงพ่อกุญแจแล้ว โยมนี้กว่า คำของเขาว่ามีคนมาพยายามๆ มาพยายามหลวงพ่อกุญแจ โยมไม่เคยคิดอย่างนั้นเลย”

ไอ้ที่เขียนมานี้บอกว่า “ไม่รู้เรื่องเลย ไม่เข้าใจเลย”

นี่แหละพยายาม เอ็งคิดว่าคนอื่นไม่รู้หรือ คนอื่นไม่เข้าใจหรือ

วัดมันสะท้อนขนาดไหน เขาพยายามสร้างตึกสร้างเสนาสนะ ไอ้ทำลายตีกระเบิดลูกเดียวหมดเลย เขาสร้าง เขามีศีลมีธรรม กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมมันหอมทวนลม กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรม แล้วเขาก็ไม่สนใจด้วย เพราะอะไร เพราะมันเป็นกลิ่นของศีลกลิ่นของธรรม

ไอ้คนที่ประพฤติปฏิบัติเขาปฏิบัติเพื่อผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นதாகต เขาปฏิบัติบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาปฏิบัติเพื่อบูชาหัวใจของเขา

แล้วบอกว่า จะไปภาวนาที่วัด ฟังธรรมหลวงพ่อกุญแจเข้าใจด้วย

หลวงปู่มั่นท่านบอก ไอ้พวกแข่งหน้าแข่งหลัง ไอ้พวกแข่งหน้าแข่งหลังมากมาย มหาศาล ไอ้พวกเดินตามใจ เดินตามคืออยู่ในข้อวัตรปฏิบัติ อยู่ในกฎในกติกากฎกติกานี้มันจะหลอหลอมคนให้เป็นคนดีขึ้นมา

แล้วก็หวังว่าอยากเป็นคนดี อยากจะเข้าไปอยู่ในกฎกติกาอย่างนั้น เริ่มต้นเข้าไปอยู่
ก็ว่ามันดี ๆ นั้นแหละ แต่พอกิเลสมันตื่นในหัวใจขึ้นมา มันอยากจะแสดงออกแล้ว มัน
อยากจะบิดจะพลิ้ว มันอยากจะแข่งหน้าแข่งหลัง จะบอกว่าหลวงปู่มันสอนผิด พระพุทธเจ้า
สอนผิด กูนี้มีศักยภาพมากกว่า กูนี้ยิ่งใหญ่กว่า กูนี้เข้าใจทุกอย่างเลย พระสงฆ์อะไรก็
พุทโธ ๆ ชักช้า กูจะสอนปัญญาเลย กูจะสอนให้ทะลุปรุโปร่งให้เป็นพระอรหันต์เลย... ให้อ้วก
แข่งหน้าแข่งหลัง

คนเดินตามมันก็มีแต่มันน้อย เพราะเดินตามมันต้องฝืนกับกิเลสของตน เพราะกิเลส
พอชิวแล้วมันตื่นมันรนทั้งนั้นนะ

ให้อ้วกแข่งหน้าแข่งหลังมันอยากเป็นเจ้าแม่ พอเป็นเจ้าแม่แล้วมันก็จะเป็แม่มด
พอแม่มดแล้วมันก็อวดอ้างคุณงามความดี มันโง่บัดซบ

คนฉลาดเขาฉลาดอารมณ์ตัวเอง ฉลาดเพื่อบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ให้อ้วกแข่งหน้าแข่งหลังนะ “อยากจะไปปฏิบัติที่วัด อยากฟังเทศน์หลวงพ่อ”

เดี๋ยวมันจะบอกว่าหลวงพ่อสอนผิด อะไร ๆ ก็พุทโธ อะไร ๆ ก็พุทโธ

เอ็งยังพุทโธไม่ได้ เอ็งยังภาวนาเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ ถ้าเอ็งยังพุทโธไม่ได้ เอ็งยังทำ
สมาธิไม่ได้ มันก็เป็นจินตนาการ เป็นเรื่องของโลกทั้งสิ้น

แล้วกิเลสมันพลิกมันแปลง มันเหนียวแน่น มันแก่นกิเลส เดี่ยวก็ดีเดี๋ยวก็ร้าย
อารมณ์ดีมันก็อยู่ในแนวทางพระพุทธศาสนา อารมณ์มันร้ายนะ พระพุทธศาสนาเป็นหนทาง
หาผลประโยชน์เลย มันจะยิ่งใหญ่เพราะมีอำนาจ มีอำนาจเงินทองก็ไหลมาเทมา พอเงินทอง
ไหลมาเทมา มันก็พากันเป็นให้อ้วกแม่มด พวกแม่มดพวกปีศาจ แล้วมันไปไหนละ

เพราะเราไม่เห็นแก่ผลประโยชน์ไง มีตั้งแต่มาสร้างวัดสันติธรรมารามที่โพธาราม
แล้ว คนในตลาดเขาเอาเงินมาให้สองล้านสามล้านว่าจะให้สร้างวัดนะ เราบอก “เฮ้ย! เอ็งเอา
เผาไฟทิ้งให้กูดูทีสิวะ เอ็งจุดไฟเผาทิ้งเลย เงินสด ๆ นี่จุดไฟเผาทิ้งซะ”

อย่าเอาเงินมาฟาดหัว อย่าคิดว่ามีเงินแล้วจะเข้ามาครอบงำวัดเราได้ ตั้งแต่สมัย
สร้างวัดสันติธรรมารามไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอันเลย เขามาเสนอเงินเลยสองล้านสด ๆ นะ ยก
ให้เลย บอก “เอ็งเผาทิ้งให้กูดูที เผาทิ้งเลย” หน้ามันกลับไปเลย

เริ่มต้นเตาะเตะๆ ไม่มีอะไรเป็นชิ้นเป็นอันมานะ สิ่งนี้เรายังมองเป็นของไร้สาระ แล้วพอมันตั้งมานี่ วัดสันติธรรมาราม วัดป่าสันติพุทธาราม วัดป่าโพธาราม วัดป่าสมสังัด แล้วกำลังจะสร้างวัดอีกสี่วัดห้าวัด มันจะเป็นวัดไปหมดแล้ว มันยังยืน มันอยู่โดยสุขโดยสบายอยู่แล้วโดยทางวัตถุโดยทางปัจจัย ๔

หน้าที่ของเราก็หน้าที่รักษาหัวใจของเรา รักษาประเพณีปฏิบัติของเราให้หัวใจเราเป็นธรรม ให้เป็นธรรมที่ว่าให้สมกับชาวพุทธ ให้ศรัทธาที่เขาเรียไรเงิน เขาออกเงินซื้อที่ถวายหลวงตา

หลวงตาพระมหาบัวท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านต้องการให้ผู้ที่ประเพณีปฏิบัติขึ้นมาให้มีศีลมีธรรมขึ้นมา ให้มันเพื่อเป็นเพชร เป็นสิ่งมีคุณค่าจรโลงในพระพุทธศาสนา

เวลาของเราคือเวลาประเพณีปฏิบัติ เวลาของเราไปเอาความจริง จะมาตั้งกลุ่มตั้งแก๊ง จะเป็นแม่มดพอมด จะหาผลประโยชน์ขึ้นไป แล้วบอก “ฟังธรรมหลวงพ่อบอกเรื่องแล้วแหละ” พอสักสองวันนะ “หลวงพ่อบอกเทศน์ผิดแล้วแหละ ดิฉันเก่งกว่าหลวงพ่อบอกแล้วเจ้าคะ หลวงพ่อบอกอะไรก็พูดๆ”

ก็เอ็งยังภาวนาอะไรกันไม่เป็น มันไม่มีโรคภัยไข้เจ็บจะรักษา มันจะไปพูดอะไร เอ็งประเพณีปฏิบัติขึ้นมา บุคคล ๔ คู่ ถ้าเอ็งผิดพลาดตรงไหน เอ็งชำรุดเสียหายตรงไหน ตรงไหนเอ็งทำไม่ได้ ถ้าหลวงพ่อบอกไขเอ็งไม่ได้แสดงว่าหลวงพ่อบอกเป็นหมอเถื่อน หมอเถื่อนคือไม่รู้จักการรักษาโรค

แต่ถ้าหลวงพ่อบอกเป็นหมอรักษาคนได้ คนเจ็บคนป่วยรักษา จะเปลี่ยนหัวใจก็ได้ จะเปลี่ยนไตก็ได้ จะควักลูกตา เปลี่ยนลูกตาก็ได้ จะเปลี่ยนอะไรก็ได้ เอ็งทำมาสิ

“อะไรๆ ก็พูดๆ”

ก็เอ็งยังพูดไม่เป็น เอ็งยังทำสมาธิไม่เป็น เอ็งยังไม่มีพื้นฐานใดๆ เลย สัมมาสมาธิเป็นพื้นฐาน สมถกรรมฐานเป็นฐานแห่งการเริ่มประเพณีปฏิบัติ

คนเราไม่มีฐานที่ปฏิบัติ คนเราไม่มีสัญชาติจะต้องเป็นต่างดาว ต้องเสียค่าเหยียบแผ่นดิน ถ้าเอ็งเป็นชนชาตินี้ เอ็งทำสมถกรรมฐานได้ เอ็งเป็นชาวพุทธโดยอุบาสก อุบาสิกา

แล้วถ้าเอ็งเป็นชาวพุทธ เอ็งมีสมถกรรมฐาน ฐานที่ตั้งแห่งการงาน มีพื้นมีฐาน มีชาติ มี พุทธะที่เจริญเติบโตขึ้นไป ตอนนั้นสิ เราถึงว่ามันจะพุทโธหรือไม่พุทโธ

พุทโธนั้นมันเบสิก มันเป็นพระพุทธานุสสา เป็นการทำพุทโธในใจของตน
มันเรื่องไร้สาระนะ

เวลาหลวงตาท่านพูดไง ลูกศิษย์หลวงปู่มันไอ้แซงหน้าแซงหลังมันเยอะ ลูกศิษย์ หลวงปู่มันดีก็มี ชั่วก็มาก ยิ่งเข้ามาหาพระสงบ ดีหาแทบไม่เจอเลย แผลเต็มตัวนะ

จะนั้น ไล่ออกไปแล้วคือออกไป ไอ้ที่ว่า เขาหาว่ามาหยามหลวงพ่อ

นี่แหละหยาม หยามคือมาปลิ้นปล้อนมาหลอกลวง อย่ามาเหยียบในนี้ ห้ามเด็ดขาด
จบ

ถาม : เรื่อง “พระอรหันต์ที่พระธาตุังคเจดีย์วัดอโศก”

๑. ทำไมหลวงตามหาบัวจึงตั้งใจจำเพาะให้หล่อ ๒๗-๒๘ องค์นี้ครับ หรือเป็นผู้ที่
ผูกพันมากกับท่านพ่อลี

๒. หนังสือประวัติพระอรหันต์ที่มูลนิธิพระสงฆ์พิมพ์มาจะครบทั้ง ๒๘ องค์นี้ หรือมีที่
นอกเหนือจากพระธาตุังคเจดีย์ไหมครับ (เท่าที่ดูมา อย่างน้อยก็มี เช่น ท่านเจ้าคุณอุบาลีฯ)

๓. เท่าที่สังเกต จุดสำคัญของหนังสือประวัติครูบาอาจารย์พระอรหันต์ที่มูลนิธิพระ
สงฆ์พิมพ์ออกมาแตกต่างจากหนังสือที่อื่นคือสาระช่วงการปฏิบัติธรรมข้ามกิเลสในขั้นต่างๆ
ตรงจุดนี้คิดว่าพระอาจารย์คงต้องการให้ไม่เกิดการมั่วประวัติการภาวนาของครูบาอาจารย์ใ
้ไหมครับ

ตอบ : “๑. ทำไมหลวงตามหาบัวจึงตั้งใจจำเพาะให้หล่อ ๒๗-๒๘ องค์นี้ครับ หรือเป็นผู้ที่
ผูกพันมากกับท่านพ่อลี”

ท่านพ่อลีเป็นพระที่หลวงปู่มั่นท่านเมตตา หลวงปู่มั่นท่านเป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติมา
ที่มีอำนาจวาสนา ท่านพยายามสรรหาค้นหาธรรมทายาทเพื่อจรโลงพระพุทธานุสสา
ต่อเนืองๆ ไป

ถ้ามีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นแล้วท่านนิพพานไปแล้วจบ ศาสนาก็เจริญรุ่งเรืองหรือเป็นที่พึ่งของพุทธศาสนิกชนเท่านั้น ถ้ามันต่อเนื่อง ๆ ไป มันก็จะเป็นธรรมทายาท เป็นศากยบุตรพุทธชินโรสที่ได้ฝึกหัดปฏิบัติไป

หลวงปู่มั่นท่านถึงเจาะจงพระที่จะเป็นหลักเป็นเกณฑ์ เช่น ท่านบอก “หลวงปู่ขาว หลวงปู่ขาวได้คุยกับเราแล้วนะ” “ท่านมหาดีทั้งนอกทั้งใน” นี่ท่านสั่งเสียไว้เลย เวลาองค์ไหนที่ต่อไปในอนาคตจะเป็นธรรมขึ้นมา ท่านจะไปโดยธรรมนะ

หลวงปู่ขาวท่านเล่าให้หลวงตาฟังว่า เวลาท่านวางบาตร ท่านจัดเก็บบริวารไม่ถูกที่ถูกทาง คือนั้นเวลาหลวงปู่ขาวนั่งภาวนา หลวงปู่มั่นจะมาในจิตเลย “ท่านเป็นพระผู้ใหญ่ ท่านจะเป็นแบบอย่าง ทำไมท่านทำตัวอย่างนี้ การทำของท่านมันจะเป็นประโยชน์กับพระที่เป็นลูกศิษย์ลูกหาเขาได้ดูท่านเป็นแบบเป็นอย่าง ทำไมท่านทำอย่างนี้” ท่านจะโดนหลวงปู่มั่นมาติเตียนทันทีถ้าท่านทำผิด

หลวงตาพระมหาบัวเวลาทำสิ่งใดมา ไปเผยแผ่ จะไปสร้างวัดที่น้ำตกพลิวที่เมืองจันทน์ ให้พระออกไปบิณฑบาตทางข้างนอก ท่านบิณฑบาตอยู่ใกล้ๆ วัด วันหนึ่งฝนมันตกหนัก พระที่ไปด้วยกลับมา สะพานในสวนมันเป็นไม้ท่อนเดียว เหยียบแล้วลื่นตกไปเปียกทั้งตัว บาตรนี้คว่ำหมดเลย

คืนนั้นหลวงตาพระมหาบัวท่านบอกเลย หลวงปู่มั่นมาทันที “เป็นพระผู้ใหญ่เอาเปรียบพระเด็ก ๆ พระเด็ก ๆ มันก็ยังไม่รู้เห็นอะไรได้ ปล่อยให้มันออกไปหาอยู่หากิน ไอ้พระที่มีกำลัง พระที่มีสติปัญญามันรักสะดวก มันเอาใกล้ๆ นะ”

ตั้งแต่นั้นมาหลวงตาท่านเปลี่ยนหมดเลย ไปสายไกลที่สุด ไปสายยากที่สุดสำหรับผู้นำ ผู้นำจะเป็นอย่างนั้น นี่หลวงตาท่านเล่าเอง

ฉะนั้น สิ่งที่ว่า เวลาหลวงปู่มั่นท่านรู้ว่าองค์ใดมีอำนาจวาสนา องค์ใดเป็นพระที่แท้จริง เป็นแบบอย่าง ท่านจะคอยเตือน คอยคุ้มครองดูแลให้เป็นเสาหลักในวงกรรมฐาน

ฉะนั้น “ทำไมหลวงตาพระมหาบัวจึงตั้งใจเฉพาะ ๒๗-๒๘ องค์นี้ หรือว่าเป็นผู้ที่ผูกพันกับท่านพอดี”

ใครไม่มีอำนาจวาสนาจะประพฤติปฏิบัติเป็นบุคคล ๔ คู่ไปแสนยาก แต่คนมีอำนาจวาสนาประพฤติปฏิบัติขึ้นไปตามความเป็นจริงขึ้นมาเนะ นั่นก็เป็นอำนาจวาสนาของบุคคลคนนั้น อำนาจวาสนาที่เขาได้สร้างของเขามา แล้วเขาได้พบครูบาอาจารย์ที่ดีงาม

ครูบาอาจารย์ที่ดีงามเป็นแบบอย่าง แล้วครูบาอาจารย์ที่ดีงามเป็นผู้คอยแก้ไขจิตใจเวลากิเลสมันพลิกมันแปลง กิเลสมันบอกมันเก่งกว่าอาจารย์ทั้งนั้นนะ มันยอดเยี่ยมทั้งนั้นนะเวลากิเลสที่มันพลิกแปลงนะ

ถ้ามีครูบาอาจารย์ที่ดีท่านจะกำราบ กำราบกิเลสที่มันฟูขึ้นมาเนะ แล้วทำให้มันเป็นธรรม ๆ ขึ้นมา นั่นนะมันจะเป็นประโยชน์กับพระพุทธศาสนา จบ

“๓. เท่าที่สังเกต จุดสำคัญของหนังสือประวัติครูบาอาจารย์พระอรหันต์ที่มูลนิธิพระสงฆ์พิมพ์แตกต่างจากหนังสือที่อื่นคือช่วงการปฏิบัติธรรมข้ามกิเลสในแต่ละชั้นต่าง ๆ ตรงจุดนี้คิดว่าอาจารย์คงต้องการให้ไม่เกิดการมั่วประวัติครูบาอาจารย์”

ประวัติครูบาอาจารย์เป็นประวัติครูบาอาจารย์ หลวงตาพระมหาบัวท่านพูดประจำไม่รู้เขียนไม่ได้

เราไม่รู้ถึงวิธีการ ไม่รู้ถึงการกระทำ เอ็งจะเขียนประวัติอะไร ก็เป็นการเล่านิทานแค่การบอกเล่า บอกเล่าถึงชาติถึงตระกูลเท่านั้นแหละ แต่ในการประพฤติปฏิบัติมันเป็นนามธรรม แล้วมันเป็นข้อเท็จจริง

ไม่รู้เขียนไม่ได้ ไม่รู้นะฟังเขาเล่าว่า แล้วก็เล่านิทานกันนะ มันก็เป็นภาษาโลก ๆ นั้นแหละ

แต่ถ้ามันเป็นธรรม ๆ จะนั้นบอกว่า แต่ละองค์ ๆ เป็นความมหัศจรรย์ การบรรลุธรรม บรรลุธรรมแต่ละคน จิตนี้กลั่นออกมาจากอริยสัจ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ ทุกข์ดับ วิธีการดับทุกข์ บุคคล ๔ คู่แต่ละคู่ไม่เหมือนกัน อำนาจวาสนาคอนไม่เหมือนกัน สร้างมาแตกต่างกัน วิธีการเหมือนกัน แต่การเกิดขณะจิต การดับทุกข์ นิโรธคือขณะ นั้นล่ะสำคัญ

ฉะนั้น วงกรรมฐานที่เวลาเขาธมฺมสากัจฉา คุณธรรมะกันเขาก็คุยตรงนี้แหละ หลวงตาพระมหาบัวขึ้นไปหาหลวงปู่แหวนก็เรื่องนี้แหละ แล้วหลวงตากับหลวงปู่แหวนท่านก็ได้คุยกัน เห็นไหม บุคคล ๔ คู่เสรีจลันสมบุรณ์ หลวงตาถึงได้เคารพหลวงปู่แหวนไป

เวลากรรมฐานเขาคุยกัน เขาคุยกันตรงขณะนี้แหละ ตรงนี้โรค ตรงดับทุกข์นี้แล้วแต่ละองค์มันไม่เหมือนกัน จะเอาหลักอริยสัจแล้วไปให้ทุก ๆ องค์เป็นอย่างนี้มันไม่มี มันเป็นไปได้ไม่ได้ มันถึงว่าต่างองค์ต่างเป็น ต่างองค์ต่างถนัด ต่างองค์ต่างแก้ไข แต่ละบุคคล ฉะนั้น ให้เห็นว่ามันหลากหลาย มันแตกต่างกัน แล้วการกระทำนั้นนะให้มันเป็นข้อเท็จจริง

มันถึงบอกว่า ทำมาเพื่อไม่ให้ประวัติมันมีไว้ใหม่

ไม่ใช่ ทำมาเพื่อให้มันข้อเท็จจริง ก็มันเป็นข้อเท็จจริง แล้วถ้าข้อเท็จจริงมันเป็นจริงขึ้นมา มันเป็นสมบัติของชาติ มันเป็นสมบัติของชาวพุทธ มันเป็นสมบัติของประเทศไทยที่พระอรหันต์แต่ละองค์ที่ท่านบรรลุธรรมแต่ละชั้นแต่ละตอน มันเป็นความมหัศจรรย์ในฝ่ายวิปัสสนาธุระ เราถึงอยากทำไว้ให้มันเป็นสมบัติของพระพุทธศาสนา จบ

ถาม : เรื่อง “อุบายคิดลดความฟูของใจ”

กราบนมัสการหลวงพ่อกะ หนูสังเกตว่าใจของหนูมีความฟูเกิดขึ้นเป็นประจำเวลาทานของอร่อยหรืออาหารที่ชอบทาน โดยเฉพาะไปทานตามร้านอาหาร หนูว่ามันเป็นกิเลสอย่างหนึ่งต่อการปฏิบัติธรรมใช้ใหม่คะ ขอเมตตาหลวงพ่อกะช่วยแนะนำด้วยคะ

ตอบ : ก็ตั้งสติไว้มันก็จบนะ ใจนี่มันเป็นปัญหาปลีกย่อยในการประพฤติปฏิบัติของแต่ละบุคคล แล้วมันอยู่ที่จริตนิสัยของคน ถ้าจริตนิสัยของคนมันชอบอะไรมันก็ว่าอย่างนั้นนะเป็นประโยชน์ ถ้ามันไม่ชอบสิ่งใดมันก็ปฏิเสธสิ่งนั้น

ฉะนั้น สิ่งนี้มันก็อยู่ที่จริตนิสัย ชอบ ปรรณานแตกต่างกันไป ถ้ามันถูกใจชอบใจมันก็มีความสุข ถ้ามันขัดใจมันก็มีความทุกข์

เราก็ตั้งสติของเราสิ พิจารณาของเรา แล้วเตือนสติของเราแล้วฝึกหัดภาวนาต่อเนื่องไป พอภาวนาต่อเนื่องไป ใจนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยมาก แล้วมันจะผ่านเรื่องนี้ไป จบ

ถาม : เรื่อง “สงสัยในการภาวนา”

กราบนมัสการหลวงพ่อก่อน ผมมีข้อสงสัยในการภาวนา ขอกราบเรียนถามดังนี้

๑. ในการภาวนา ผมมีความเห็นว่า เมื่อจิตสัมผัสกับสัญญาจึงเกิดความเห็นขึ้นว่าเป็นเรา แต่ผมมีความสงสัย คืออารมณ์ความรู้อันละเอียดนั้นมันเกิดขึ้นมาพร้อมกับความเห็นที่เป็นเรา หรือว่าเกิดหลังจากสังขารปรุงแต่งไปแล้วครับ

๒. ผมมีความเห็นว่า อารมณ์ความรู้สึกทั้งหมดมันเป็นเพียงอาการที่เกิดจากการปรุงแต่งของสังขาร ซึ่งมีเหตุมาจากกิเลสที่อยู่ในจิต ดังนั้น เราต้องทำอะไรกับกิเลสนี้ครับ

ตอบ : เวลาเราใช้ เราอยากฝึกหัดประพฤติกิริยาปฏิบัติ เป็นผู้ที่ประพฤติกิริยาปฏิบัติใหม่ ครูบาอาจารย์ท่านบอกว่า การปฏิบัติยากอยู่ ๒ คราว คือคราวเริ่มต้นและคราวที่จะสิ้นกิเลส

คราวเริ่มต้นก็เริ่มต้นอย่างนี้ ถ้าให้พุทโธๆๆ มันก็พุทโธไม่ได้ หรือพุทโธแล้วมันไม่เป็นสมาธิ มันก็เป็นจินตนาการไป

แล้วว่าเวลาใช้ปัญญาไปๆ มันก็เกิดเป็นคำถามข้อที่ ๑. สงสัยว่าอารมณ์มันจะเกิดมันเกิดจากสัญญา มันจะละเอียดมันจะหายาบ

ถ้ามีสติปัญญานะ ฝึกหัดใช้ปัญญานี้ได้ แต่ปัญญาอย่างนี้มันเป็นปัญญาสมมุติ ปัญญาที่เกิดจากจิต เป็นปัญญาจากสัญญาอารมณ์ มีสติเท่าทันมันไป มันจะเป็นปัญญาอบรมสมาธิ

ที่ว่าความเห็นของเรามันเป็นอารมณ์อันละเอียด ที่ว่ามันเป็นเราเพราะมันเกิดจากการปรุงแต่งของสังขาร

ถ้ามีสติปัญญาตามไปเรื่อยๆ เต็มมันหยุดหมดนะ มันเป็นสังขาร เท่าทันสังขารก็ดับ มันจะเป็นสัญญา เท่าทันสัญญามันก็ดับ มันจะเป็นอะไรก็แล้วแต่ ถ้าสติปัญญามันทันมันดับหมดนะ แล้วมันดับ มันคืออะไรนะ

โอ้! มันเป็นสัญญาอันละเอียด โอ้! มันละเอียดจนเป็นฝุ่นเป็นผงเลย จนเป็น PM 2.5 เลย ละเอียดอยู่ในอากาศเลย

มันก็คิดของมันไปไง ถ้าสติปัญญามันทันมันจะเป็นปัญญาอบรมสมาธิ เห็นไหม

ว่าพุทโธๆ พุทโธเพื่อความสงบ เพื่อเป็นสัมมาสมาธิ ปัญญาอบรมสมาธิก็คือสติปัญญาที่เท่าทันความคิด เท่าทันความคิดที่มันคิดลอกคิดหลอน คิดลอกคิดลวง คิดร้อยแปดนี้ แล้วถ้าสติปัญญาไม่เท่าทัน “โอโฮ! บรรลุธรรมๆ”

แต่ถ้ามีสติปัญญามันหยุดหมดเลย ไม่เห็นบรรลุอะไร มันแค่หยุดมันก็เป็นปัญญาอบรมสมาธิ เห็นไหม

ข้อ ๒. ก็เหมือนกัน มันละเอียด มันอะไร

ตามไปมันจะรู้ทั้งหมด อย่างมากมันก็เป็นปัญญาอบรมสมาธิ อย่างน้อยมันก็เตลิดเปิดเปิงไปร้อยแปดพันเก้า

ตั้งสติไว้แล้วใช้ปัญญาอบรมสมาธิ เรื่องแบบนี้จะหยุดหมด แล้วเข้าใจหมด แล้วราบรื่นไปหมดในการประพฤติปฏิบัติ จบ

ถาม : เรื่อง “สะพานบุญ”

กราบเรียนพ่อแม่ครูอาจารย์ ขอเรียนถามว่า สังคมตอนนี้มีผู้เป็นสะพานบุญจำนวนมาก เช่น ถ้ามีงานบุญใหญ่ใครจะทำโอนเงินมาแล้วจะไปซื้อของไปทำให้ หรือไปวัดทุกวันอยู่แล้ว โอนเงินมาจะเป็นการถวายอาหารให้ ประมาณนี้ ขอเรียนถามว่า การฝากทำบุญแบบนี้อยากให้ครูอาจารย์ให้ข้อคิดเจ้าค่ะ

ตอบ : เราทำบุญเราก็ทำบุญของเราอยู่แล้ว ทำทานร้อยพันพันไม่เท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หนึ่งหนึ่ง ถือศีลบริสุทธิ์ร้อยพันพันไม่เท่ากับภาวนามยปัญญาขึ้นมาหนึ่งหนึ่งนะ นี่เราพูดทุกวัน พระพุทธศาสนาเรียบง่าย

ในมหายานเขาบอกว่า เรื่องทำทานๆ เขาไม่สนใจเลยนะ มหายานเขาว่าทานไม่มีผลด้วย เขาให้ภาวนาไปเลย

เราบอกว่า อย่างนั้นก็ไม่ได้ เพราะอะไร เพราะคนเกิดมาจิตใจมันหยาบมันช้า จิตใจมันเห็นแก่ตัว การทำทานๆ มันเป็นการละความตระหนี่ถี่เหนียว การยึดมั่นถือมั่นในใจว่าข้ายิ่งใหญ่ ข้าตัวตนนี้ยิ่งใหญ่ ทานมันจะทอนไอ้เรื่องอย่างนี้ แล้วพอทานแล้วมันมีศีล มันเป็นสามเส้า สามเส้า การประพฤติปฏิบัติมันจะเข้มแข็งขึ้น

แต่ถ้ามันสองเส้า ตั้งหินสองก้อน มีศีลแล้วก็ภาวนา ทาน ศีล ภาวนา ทานตัดทิ้ง มหายานเขาตัดทิ้งเลยนะ เรื่องทานๆ นี้ เขามันเป็นการลวงโลก เป็นการหลอกลวง เป็นไอ้ พวกเห็นแก่ผลประโยชน์

แต่พระพุทธศาสนาเถรวาทเรา ทาน ศีล ภาวนา แต่ทาน ศีล ภาวนา ทานก็ทานใน พระพุทธศาสนา ทานก็ต้องมีปัญญาไง ก็เงินของกู ก็กูหามา กูทำบุญกูต้องพอใจสิ จะให้เขามากรอกหูเป็นสะพานบุญๆ จะมาควักกระเป๋าล้วงให้มันทำไม แล้วสะพานบุญที่ไหน แล้วมันเป็นอย่างนี้ไปหมดเพราะอะไร

เพราะคนเวลาบวชพระหรือว่าเป็นชาวพุทธแล้วถือสิทธิ์ว่าจะเป็นผู้ที่รวบรวมบุญกุศล จะเป็นสายบุญสายกรรม

มันเป็นอะไร ไฉนมันมันเป็นระดับของทาน ถ้าระดับของทานมันก็เรื่องของเขา ถ้าทำทานแล้วสังครมเย็นเป็นสุข สังคมไม่เอาัดเอาเปรียบกันไง แต่ไอ้พวกสืบแปดมงกุฏมันก็ไปหลอกลวงกันไง

อยู่ในพระไตรปิฎกนะ ชาวบ้านในราชคฤห์ ชาวบ้านต่างๆ เห็นวัวเห็นควายมาวิ่งหนีเลย คิดว่าพระมาเรียไร ในพระไตรปิฎกนะ

แล้วเวลาเราพูดกับพระว่า เขาไม่ใช่ญาติ เขาไม่ใช่ปวารณา ไปขอเขาได้อย่างไร ไอ้พวกปัญญาอ่อนนะ “อ้าว! ก็เราเอาบุญไปให้เขาถึงบ้านนะ เราทำคุณงามความดี”

ไปถามข้าราชการ มันหักสิ้นเดือน มันพอใจไหม หักจนหมดเงินเดือนนั้นนะ

เอาบุญไปให้เขา เวลาคนสะพานบุญมันจะเอามันอ้างหมดนะ แต่ถ้าไม่ใช่ญาติ ไม่ใช่ปวารณาละ พระนี่ถ้าไม่ใช่ญาติ ไม่ใช่ปวารณา เขาห้ามขนะ แล้วถ้าปวารณา ปวารณาเท่าไร

จนเขาต้องออกกฎกติกาห้ามเรียไร ใครจะเรียไรต้องไปขออนุญาตนะ แล้วเอ็งเป็นสะพานบุญ เอ็งขออนุญาตทางราชการหรือยัง

หลวงตาพระมหาบัวท่านสอนเลย ห้ามกวบ้านกวนเมือง

พระเราถ้าปฏิบัตินะ ปัจจัย ๔ มันเหลือมัน มันล้นวัด หลวงตาท่านบอกว่ามันจะท่วม ปอดตายอยู่แล้ว เพียงแต่ท่านคอยเตือนว่า ให้มันน้อยนะ ให้สันโดษนะ ให้ปฏิสังขารโยนะ ให้ ฉันทะพอประมาณ ไม่อย่างนั้นมันจะนั่งสัปหงกโง่งวง

มันไม่เกี่ยวเลยนะ ฉะนั้น เราถึงไม่ให้ทำไง เราไม่ให้ทำเลย ตั้งแต่บวชมา กล้าพูด ไม่เคยบอกบุญใครแม้แต่คนเดียว ที่นี่เขาจะมาขอทำถนนสองสามเจ้าแล้ว มีคนบอกว่าจะทำ เพดานนี้ใหม่ มันเก่า

เราบอก ไม่ได้ มันวุ่นวาย

“วุ่นวายอะไร พระไม่ต้องทำ แค่มุม”

คุณนั่นแหละมันวุ่นวายแล้ว

มีคนมาขอเปลี่ยนนะ มีคนมาขอทำนู่นทำนี่เยอะแยะ มีคนมาขอจะกรุกระจกให้ เขา มาถามว่า “หลวงพ่อก็ไม่มีวาสนาเลยหรือ ไม่มีใครช่วยหลวงพ่อก็เลยนะ ดิฉันจะมาทำห้อง กระจกให้ค่ะ” เขาจะทำกระจกให้เลยนะ แล้วติดแอร์ให้ สองเจ้าแล้ว

ไม่เอา ห้ามเด็ดขาด

ธรรมะเป็นธรรมชาติ เราต้องอยู่กับธรรมชาติ อัปภอกาสักงะ อยู่ในเรือนว่าง ปลอด โปร่ง ร้อนก็คือร้อน เย็นก็คือเย็น หนาวก็คือหนาว เราอยู่กับสังขาร เราจะปฏิบัติธรรม

ไม่เอา มีคนมาขอ พูดอย่างนี้เลยนะ สองเจ้า พูดเลยนะ “หลวงพ่อก็ไม่มีใครช่วย หลวงพ่อก็เลยหรือ ดิฉันจะขออนุญาตจะมากุกระจกเป็นห้องเลย แล้วจะติดแอร์ให้ จะขอหลวง พ่อก็”

ไม่เอา ไม่เคยบอกบุญใคร ไม่เบียดเบียนใคร ใครเอามาให้ก็ไม่เอา

ใครเอาหัวใจมาแล้วอยากเดินจงกรม อยากนั่งสมาธิ อยากจะไปเฝ้า พระพุทธเจ้า อยากจิตสงบ เราอยากได้อย่างนี้ เราอยากได้คนที่เอาหัวใจมาแล้ว ประพฤติปฏิบัติ

แล้วอย่าให้กิเลสมันแข่งหน้าแข่งหลังว่าหลวงพ่อสอนผิด ถ้าหลวงพ่อสอนผิด เอ็งก็ ไปหาวัดที่สอนถูกนั้นเถิด วัดที่ไหนสอนถูก เอ็งไปหาที่วัดนั้น

แต่ถ้าเอ็งมาที่นี้ เอ็งเอาหัวใจมา เอาร่างกายมาแล้วฝึกหัดปฏิบัติเพื่อสติ เพื่อสมาธิ เพื่อปัญญา แล้วถ้าจิตมันเป็นอย่างนั้น พระพุทธศาสนาเรียบง่าย แว่ววาว มีคุณค่า สุขอื่นใด เท่ากับจิตสงบไม่มี

จะนั้น สิ่งที่ว่า เป็นสะพานบุญๆ มันเรื่องของเขา เงินของเรา ที่นี้มันเป็นเรื่องสังคมไป เพื่อนฝูงกันก็มาบีบบี้สีไฟจะโถเงินเพื่อจะทำบุญไปถวายพระ แล้วพอทำบุญไปถวายพระมัน ก็ไปเอาหน้าใจ “ดิฉัน โอโฮ! ศรัทธามากเลยคะ ดิฉันรักหลวงพ่อดีเกินไป”...เงินคนอื่นทั้งนั้น ดูกิเลสสิ แล้วไปทำทำไม

เห็นเขาทำบุญนะ แล้วอนุโมทนาไปกับเขา เข้าเราตักบาตรไม่ทัน เห็นใครตักบาตร แล้วเราก็ออนุโมทนาไปกับเขามันก็เป็นบุญไป พระพุทธศาสนา ถ้ามีปัญญานะ ขยับก็เป็นบุญไปทั้งนั้นนะ

เห็นพ่อแม่ลูกรักกัน เราก็ออนุโมทนานะ โอโฮ! ชื่นใจมากเลย เห็นพ่อแม่ลูกทะเลาะกัน แย่มากเลย เราอย่าไปอนุโมทนากับเขา อันนี้บาป ไม่เอา แต่ถ้าบุญนะ เห็นพ่อแม่ลูกเขา มีความสุข เขารื่นเริงนะ โอโฮ! ชื่นใจ นี่มันเป็นความสุขใหม่

นี่พระพุทธศาสนา ไม่ต้องไปแจกเงินใคร แจกเงินมันหน้าที่ของรัฐบาล คนละหมื่น นั้นนะเดี๋ยวมันแจก เราไม่ใช่รัฐบาล เราทำบุญของเราโดยที่เรามีสติปัญญา เราฉลาด

จะนั้น เราถึงไม่อยากให้ทำ เพราะตรงนี้เป็นจุดตันเหตุให้คนที่มันมักมากไปสูง เอาสิ่งนี้ไปแสวงหาผลประโยชน์ แล้วแสวงหาผลประโยชน์แล้วก็เรียไรจากที่นี้แล้วไปทอด กองผ้าป่าจากวัดอื่น แล้วยังบอกว่า “หลวงพ่อดีเห็นแก่ตัว หลวงพ่อดีปิดกั้นบุญกุศล”

มิ่งโยนทิ้งหัวใจมิ่งแล้วละ

หัวใจมิ่งไม่ต้องการอะไรเลย ต้องการสติกับคำบริกรรมเพื่อหัวใจนั้นมีความสุข ทำทานร้อยพันหนนั้นนะไม่เท่ากับถือศีลบริสุทธิ์หนึ่ง ถือศีลบริสุทธิ์ร้อยพันหนไม่ เท่ากับทำสมาธิได้หนึ่ง ถ้าเอ็งทำสมาธิได้ เอ็งได้บุญกุศลเป็นแสนครั้งเลยที่เอ็งไป ทอดผ้าป่ากันนั้นนะ เป็นแสนๆ ครั้งเลยถ้าจิตมันสงบได้

แล้วเอ็งทิ้งความเป็นสมาธิ จิตจะเป็นสมาธิเพื่อความสงบ แรด เรี่ยไร เบียดเบียนคนอื่น แล้วจะเอาเงินของคนอื่นไปเที่ยวสนองตัณหา ไปบริจาคให้พระ ไปเอาหน้ากับพระว่ามีเป็นคนยิ่งใหญ่ มิ่งคิดกันอย่างนั้นใช่ไหม

“อยากจะไปภาวนาที่วัดค่ะ”

ห้ามมาเด็ดขาด จบ

ถาม : เรื่อง “น้ำหนึ่ง”

ตอบ : ถ้าน้ำหนึ่งนี่นะ ต้องไปถามประปา ไปถามประปานครหลวง ประปาส่วนภูมิภาค ประปาที่จังหวัด ว่าน้ำที่บ้านมันหนึ่ง มันไม่ไหล เอ็งต้องไปถามประปา ไม่ใช่ไปถามพระ พระเขาตอบเรื่องธรรมะ เขาไม่ได้ตอบว่าน้ำหนึ่ง น้ำขุ่น น้ำไหล น้ำหนึ่งไปถามการประปานครหลวง หนู จบ